

udtaler Haabet om, at de Ord i samme Retning, der ere udtalte angaaende den indirekte Beskatning, ikke i den Grad maa slaa til. Den Gang de direkte Skattelove først vare til Behandling i dette Ting, lød Kravet og Ordet fra alle Sider om, at det skulde være en Skattnedgang, en Skattelettelse, men — sagtens tvungen af Nødvendighedens Magt — kom man til at slaa ind paa, at de direkte Skattelove maatte komme til at hvile i sig selv. Den nuværende højtærede Finansminister tror jeg var en af de første, der proklamerede dette, og den hele finansielle Stilling har vel vist, at det var nødvendigt at gaa dertil. Men den nuværende højtærede Finansminister har, saa vidt jeg erindrer, ogsaa adskillige Gange her i dette Ting talt om, at de indirekte Skattelove maaske ogsaa burde hvile i sig selv; i alt Fald har han adskillige Gange talt om en i sig selv hvilende Toldlov. Dersom dette skulde blive Følgen af hele Skattebehandlingen, at vi ogsaa maatte komme til at afslutte Forhandlingerne om den indirekte Beskatning med en i sig selv hvilende Toldlov, da er jeg tilbøjelig til at tro, at dette vil vække Misfornøjelse hos de smaa i Samfundet, som ingen Gevinst faa her — hvad jeg ogsaa indrømmer er ret vanskeligt at skaffe dem — og da vilde det endnu mere være at beklage, at man i sin Tid huggede Baandet over, thi det er en Forventning, som stilles, og som stilles med fuld Berettigelse af de smaa i Samfundet, at de maa faa en Lettelse af den Skattebyrde, som har hvilet tungt paa dem gennem den indirekte Beskatning, og at faa den i en ikke alt for fjern Fremtid. Jeg indrømmer den Tankes Rigtighed, at man maa se det finansielle Resultat af disse Love, før man med nogenlunde Haab om et Resultat kan naa til en Forhandling angaaende den indirekte Beskatning. Min Tro er imidlertid den, at det finansielle Resultat af de direkte Skattelove, som vi her staa i Begreb med at gennemføre, vil vise sig langt gunstigere end det kalkulerede Overslag, man nu har derover. Viser dette sig at være rigtigt, forekommer det mig, at det maa være et Plus i Retning af, at man, naar man til sin Tid kommer til Behandling af den indirekte Beskatning, da tager Hensyn til de bristede Forhaabninger og gør noget af den Uretfærdighed god igen, hvis Afhjælpning man tilsyneladende og mere end tilsyneladende afskar derved, at man huggede Baandet over mellem den direkte og den indirekte Beskatning.

Oscar Hansen: Forskellige Talere, særlig det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), have dvælet en Del ved den Skala, der er optagen i § 1. I og for sig kunde det maaske have været nok saa hensigtsmæssigt blot at have givet de ledende Principper for Progressionen og saa have ladet Ministeren udarbejde Skalaen, men den foreligger jo imidlertid nu i udarbejdet Tilstand. Det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds var i en Henseende utilfreds med Skalaen, idet han fandt, at Mellemtrenerne ikke vare hensigtsmæssig afsatte; derimod var det ærede Medlem meget vel tilfreds med Minimums- og Maksimumsbeløbene. I den Anledning skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om denne Skala. Det samme ærede Medlem havde ikke saa lidt imod en Indkomstskat, og for saa vidt skal jeg indrømme, at der kan være noget i det, som en Indkomstskats Værdi jo ikke er absolut, men beror meget paa, hvorledes den kommer til Anvendelse. Hvis den anvendes saaledes, at den enkelte Borger eller den enkelt Klasse Borgere forurettes til Fordel for de andre, vil man naturligvis ikke betragte den som særlig værdifuld. For at undgaa dette er det, man her i Landet lige som andre Steder har søgt at skabe en stigende Skala for Indkomstskatten. Spørgsmaalet bliver da, om en stigende Skala altid er noget værdifuldt, og jeg vil straks besvare dette Spørgsmaal med nej, det er den ikke. Stigningen kan nemlig ligge saaledes, at den bliver i høj Grad en Forurettelse af den lavere Mellemlasse, den Del af Befolkningen, der er daarligst i Stand til at bære Skatteudgiften. Jeg skal som Eksempel derpaa tage Forholdene i Oldenburg. Man begynder der at beskatte Aarsindtægten, naar den er 225 Rm., altsaa omtrent 200 Kr. Deraf betales der en Skat af $\frac{4}{9}$ pCt., og saa indtræder straks den stigende Skala, saaledes at naar Aarsindtægten er kommen op til 600 Mark, betales der allerede 1 pCt. Men naar Aarsindtægterne blive større, særlig naar de blive meget store, forsvinder Stigningen overhovedet næsten saa godt som helt. Her have vi en stigende Skala, men det er ganske vist en stigende Skala af dem, der ikke bidrage til at gøre Indkomstskatten retfærdig. Thi det er ganske klart, at hvis man manglede denne stigende Skala, vilde man være nødt til at sætte Eksistensminimumet højere op og derved netop fritage de haardest betyngede, dem, som daarligst ere i Stand til at betale, for Skat. Det er et meget vig-